

Štvrtá nedeľa veľkonočná C

Zjv 7, 9.14b – 17

8. mája 2022

Milé sestry a bratia v Kristovi

Starší z nás si ešte pravdepodobne pamätajú svet, v ktorom na dedinke, ako je tá naša, mali obyvatelia rozdelené úlohy. Okrem povolání, ktoré sa venovali jednotlivým remeslám, práci na poli a všetkému ostatnému potrebnému, bol v obci ešte učiteľ, ktorý učil deti v škole všetkému tomu, čo potrebovali pre život. Otváral ich srdcia pre poznanie aj pre dobro. A okrem neho bola na dedine ešte jedna tajomná postava, postava kňaza, ktorého práca nebola daná priamym účelom, ktorého úlohou bolo skôr celok života posvätiť, dať mu duchovný rámec, dať mu zmysel.

Dnes vidíme, že toto povolanie už nemá takú vážnosť a príťažlivosť ako kedysi. Je to dané aj tým, že o duchu, duchovných hodnotách sa už radšej nerozprávame, mnohokrát sa už ani nesnažíme zapáliť plamienok ducha v našich mladých. Vzniká otázka čo ďalej. Hrozí, že poslanstvo Krista, ktoré v jednotlivých spoločenstvách reprezentoval práve kňaz, postupne v našich krajoch vyhasne, alebo stane sa len akousi sviatočnou ozdobou.

Ježiš dnes v Jánovom evanjeliu sám seba prirovnáva k pastierovi, ktorého nasledujú jeho ovce. Používa obraz dobrého pastiera a zároveň hovorí o svojej jednote s Otcom. Ježiš hovorí o sebe, že on sám nás vedie k prameňu skutočného života. Vedie nás ako dobrý pastier za hlbším životom, ktorý vychádza z Ducha.

Zjavenie svätého Jána, z ktorého sme dnes tiež čítali, hovorí ešte tajomnejšími obrazmi. Hovorí o zástupe, ktorý prichádza z veľkého súženia, zástupe ľudu zo všetkých kmeňov a jazykov. Tento zástup si - obrazne povedané - zbielil rúcho v baránkovej krvi. Na jednej strane vidíme v týchto obrazoch knihy Zjavenia určitú nedokonalosť, nedostatočnosť reči.

Ale táto kniha hovorí pomocou rôznych obrazov o duchovnom živote ľudstva. Tajomné obrazy Knihy Zjavenia chcú vyjadriť aj náš život, našu cestu ducha. Akoby stále plynuli a posúvali sa stále ďalej. Ježišove obrazy i obrazy Knihy Zjavenia nám pripomínajú, že Boh sa nedá vyjadriť takou objektívou rečou, akou sa rozprávame o veciach tohto sveta. Kniha Zjavenia Jána skôr hovorí o živote ako o ceste, premene, v ktorej sa nemôžeme fixovať na jeden stav, na jednu dokonalosť, najmä nie tú domnelú. Aj keď sa niektoré formy pred našimi očami rozpadajú, máme mať oči otvorené pre to nové, čo sa zároveň z toho starého rodí.

My kresťania zostávame pri tomto poslanstve, hľadáme v ňom posilu pre svoj život. Toto duchovné poslanstvo Krista chce byť aj pre nás duchovným pokrmom, ktorý zaženie náš duchovný hlad, chce byť pre nás prameňom čistej, živej vody. Napriek všetkému aj my očakávame, že Boh aj z našich očí zotrie každú slzu. Nachádzame totiž sami seba v týchto obrazoch Písma. Nachádzame v nich svoje životy, svoje rany, svoje otázky. Písmo, jeho obrazy sú nám akoby zapísané do tela nášho života.

Veľká noc nám pripomenula, že Ježiš, ktorý nás na tejto ceste vedie, mal povolanie Dobrého pastiera vpísané do svojho života, do rán svojho tela. Stal sa kňazom pre všetkých, čo najviac dosvedčil na kríži. Na kríži ukázal, že bol bezvýhradne otvorený pre všetkých – na život i na smrť.

Stal sa príkladom pre všetkých kresťanov, osobitne pre tých, ktorí sa aj dnes podujímajú na úlohu jeho posolstvo ďalej. Dobrým pastierom chce byť aj pápež, biskup i kňaz. Nie síce vždy s takým úspechom, ale nesmieme sa nechať odradiť, pretože cesta za krajším svetom Ducha naše úsilie zároveň aj posväcuje.

Viliam Arbet

